

SZOVJET TAPASZTALATOK A MAGYAR ERDŐGAZDASÁG SZOLGÁLATÁBAN

Babos Imre

634. 9. (47 + 439). 009. 011

Immár 100 esztendeje, hogy *Darwin Károly Róbert* a fajok keletkezésére vonatkozó elméletével új irányba terelte a biológiai kutatás továbbfejlődését. A változhatóság, az öröklés és a természetes kiválasztódás hirdetése valósággal forradalmasította eddigi elképzeléseinket és talán első alkalommal épített a gyakorlati élet széleskörű megfigyeléseire. A földművelés és állattenyésztés sok évszázados gyakorlatát öntötte elméleti formába, midőn a szervezet célszerű felépítését, életfeltételeihez való alkalmazkodását a szervezetre hasznos változások kiválasztódásában jelölte meg.

Weissmann elmélete — melyet a későbbiek folyamán *Mendel*, majd *Morgan* tett a magáévá és fejlesztett tovább — az inga ellentétes irányú kilengését jelenti azáltal, hogy megtagadta a szerzett tulajdonságok öröklőhetőségét. Az idealista irányzat a chromosoma-elmélet alapjaira helyezkedett, amely szerint a csiraplazma független a testtől és folytonosságában a chromosomák mindegyik részecskéje a szervezet valamely részének végső megjelenési formáját határozza majd meg.

A szocializmus elmélete, fejlődése a dialektikus materializmus alapján áll. A természetben megszakítás nélküli a mozgás, állandó a változás, folytonos a fejlődés és a szakadatlan elmúlást mindenkor megelőzi a megújulás. Az élet keletkezése pillanatában magával sodorja az elmúlás gondolatát, tényét, hiszen a sejt osztódásakor elpusztul a mag, hogy fiatal utódoknak adhassa át helyét. A mozgás, a fejlődés szüntelen, az egyszerűt felváltja az összetett, a bonyolultabb minőségi forma s mindez nem fokozatosan, hanem ugrásszerűen, nem véletlenül, mint a mutációk, hanem törvényszerű következetességgel, a jelentéktelennek látszó mennyiségi elváltozások felhalmozódásának eredményeként jön létre. És miután a nemi sejtek a szülői szervezet egyik termékét képezik és létrejöttüket a szülői testnek köszönhetik: a szervezetben, vagy annak egy részében fellelhető, öröklődő tulajdonságok változása mindenkor az élő test megváltozásának, anyagcseréjének a normától eltérő jellegére vezethető vissza.

Ez a biológiai felfogás, tanítás, irányzat jellemzi a Szovjetunió mező- és erdőgazdasági fellendülését, magyarázza állandóan fejlődőképes sikereit és vetít elénk szemképráztaó lehetőségeket, fémjelezve Micsurin és Lüszenko halhatatlanná vált nevével.

A tulajdonságok átöröklődése, az öröklődő tulajdonságok megváltozása az élő szervezetben annyira fontos tényezőnek az anyagcsere során bekövetkező átalakulásával megy végbe. Ez a folyamat, amelyen keresztül a környezet külső tényezői a szervezetre hatnak és ily módon módosulhatnak az életműködés folyamán szerzett tulajdonságok és válhatnak bizonyos körü-

mények között öröklhetőkké. Ezt az öröklődést az életkörülmények megfelelő változtatásával tudatosan is ki lehet erőszakolni. Ahogy Micsurin mondotta: „növények, állatok fejlődésükhöz meghatározott feltételeket igényelnek és ezekre meghatározott módon reagálnak. Ha ezeket az életfeltételeket megváltoztatjuk, változnak szervezeteik sajátosságai, faji tulajdonságai is, melyek a továbbiakban öröklődnek.“

Ez az elméleti felfejlődés alkotja az alapját a nálunk már évek óta szerepet játszó és megvitatott származási kérdésnek is. Jelenlegi háttérainkon belül súlyos problémát jelent a fenyőiparifa szükségszerű biztosítása s ez hívta fel a figyelmet az ország egyes részein, főleg a Dunántúlon található erdeifenyő-állományaink eltérő jellegére. Jól tudjuk, hogy egyes elhatárolt területrészekről eltekintve, az erdeifenyő őshonos előfordulásával alig találkozunk, s állományaink nagy része eltérő termőhelyi — talaj és éghajlati — adottságok alól került mihozzánk. Éveken át vita tárgya volt a francia, az osztrák, stb. magvakból származó erdeifenyvesek itthoni termésének továbbfelhasználása, fatömegnövedékük, anatómiai szerkezetük várható alakulása, mígsem az elmúlt pár száraz, még téli csapadékban is szegény esztendő váratlanul más megvilágításba helyezte a kérdést. Megfigyelhettük, hogy mészkealakulatokon elhelyezkedő fenyveseink a források vízvesztésével egyenes arányban száradásnak indultak és a felülről elégtelenül pótolható vízmennyiség mélybe húzódása miatt a legkülönbözőbb korfokokhoz tartozó egyedek, állományrészek, csoportok, sőt állományok estek az aszály áldozatául.

Ez egymagában még nem volna érdekes, ha ugyanakkor az Alföld buckáin is mélybe vesző talajvíz ellenére az alföldi fenyvesek minden szembevető pusztulás nélkül át nem vészelték volna a legalább annyira csapadékban szegény időszakot.

Itt találkozik először a modern szovjet biológia tanítása gyakorlati megfigyeléseinkkel. Az ország csapadékban legszegényebb, Duna—Tisza közti hátságán a buckák fenyőállománya csecsemőkora óta hozzáedződött az évente ismétlődő aszályhoz, s amelyik nem tudott a változott életkörülményekhez hasonulni, az elpusztult. Mondanom sem kell, hogy az alföldi fenyvesek legnagyobb része az ország nyugati részein, vagy Ausztriából behozott, ott gyűjtött magvak utódának tekinthető s feltétlenül az alföldi termőhely adottságaitól alapvetően eltérő tájegységektől került a sivatár homokbuckák tetejére. Ha mindezt egybevetjük a dialektikusan materialista biológia megállapításaival: a külső környezet, a külső életfel-

tételek módosító hatása, befolyása, a normától, az eredeti termőhely terített asztalától, állandóan vízzel telt forrásaitól olyannyira eltérő homoki élelőkamra kongó üressége, kiapadt kútja alapjában változtatta meg az anyagcsere mikéntjét és kényszerítette alkalmazkodásra az életéért küzdő faegyedek tömegét. Az élet-körülmények változása a növényi szervezetek típusváltozatait idézi elő s ezekben láthatjuk az öröklődő elváltozások első lépcsőfokát. Azok az egyedek, melyek változásra képtelenek: kihalnak.

Máskor is megemlékeztem arról, hogy ezek az ismétlődő alföldiaszályal megküzdött fenyvesek különleges tájváltozatot testesítenek meg. Az évente jelentkező szárazság, vízszegénység egy *aszkéta* fenyőtípust alakít ki, amely jövőendő feladataink végrehajtása során felbecsülhetetlen értéket jelent a számunkra. Gondoljunk erre olyankor, midőn fejszéinket beléjük vágjuk s az életerüket megszakító fűrészünk panaszos szava rettentően vissza a nemzetgazdaságunk, országfásításunk ellen elkövetendő bűn végrehajtásától. A felettünk átviharzó háború amúgy is erősen megtizedelte homoki fenyveseinket, melyek legnagyobb ellensége mindenkor az ember. A vétkes könnyelműséggel, vagy dacos csakazértis-virtusból eldobott cigarettá, égő gyufa, olykor a katonai lögyakorlatok robbanó lövedékei szinte percek alatt elhamvasztják egy élet munkáját, jövő reményességét s ellene csak egy a biztos fegyverünk: a felvilágosító tanítás, a jóindulattal találkozó meggyőzés.

A Szovjetunióban végrehajtott agrobiológiai kísérletek érdekes munkaterületéről emlékezem meg mostan.

Mezőgazdasági veteményeink egy részét már ősszel kell vetnünk, hogy időben kalászt érleljenek. Másik része tavasszal vethető s a rendelkezésére álló tenyészidő bőségesen elegendőnek bizonyul ahhoz, hogy élvezhető termést hozzon. Ennek a biológiai, fejlődési folyamatnak vizsgálata vezette el Lüszenkót a szakaszos fejlődés törvényszerűségének felismeréséhez. Eszerint a növény szár tenyészpupjában osztódó sejtek élettevékenysége minőségi szakaszokra, időszakokra tagolható, amelyek egymásután következnek s meg nem változtathatók. Az egyes szakaszokban bizonyos meghatározott szervek, tulajdonságok alakulnak ki s jutnak tovább az osztódott, új sejtekbe.

Ha most már ismerjük a valamely növény életének első időszakát elhatározóan befolyásoló feltételeket és tényezőket, ezek mesterséges előidézésével irányítóan befolyásolhatjuk akaratunk reakényszerítésével valamely növény fejlődését.

Ennek egyik érdekes fogása az, ha a magvakat előzetesen bizonyos ideig csökkentett hőmérsékletnek vetjük alá, például hó alatt tartjuk. Ezzel a módszerrel sikerült az őszi gabonaféléket arra kényszeríteni, hogy tavasszal vetve, a nyár végére kalászt érleljenek. Ezt az eljárást nevezték el jarovizálásnak.

A mesterséges hőszabályozás másik változata a burgonya leromlásának vizsgálata során került alkalmazásra. Köztudomású, hogy a burgonya vetőgumóját két-három esztendői folyamatos vetés után ki kell cserélni, mert termése leromlik, gumói elkorcsosodnak. Hosszas víz-

gálatok során kirekesztettek minden olyan lehetőséget, amely növényi, vagy állati kórokozókra lett volna visszavezethető s a végén a száraz éghajlattal magyarázták a felvetett kérdést. Ez a felismerés vezetett a megoldáshoz, bizonyítva, hogy az egységes — az egész vetett területre kiterjedő — változás a külső életkörülmények függvényeként jelentkezhet csupán. Lüszenko megfigyelése szerint a burgonya leromlását a hőmérsékletnek a fiatal gumók induló hajtásaira kifejtett káros behatása váltja ki, s ezt azáltal lehet kiküszöbölni, hogy a hajtásképződés időszakát későbbi vetéssel a kevésbé forró időszakokra helyezzük át. A hőszabályozásnak ez a változata is eredménnyel járt és a Szovjetunió déli részein ma már nem probléma a burgonya termesztése.

Minden homokfásító egyik legnagyobb gondja a homokfásításra alkalmas fenyőcsemék beszerzése, biztosítása, nevelése. Jól tudjuk, hogy minden növényi szervezet életműködésének első napjaiban reagál legjobban a külső életfeltételek módosító behatására, hogy a továbbiakban állandóan reá ható, azonos jellegű körülmények a típusváltozás elmélyítésén keresztül ezeknek öröklődő tulajdonságokká változását készítse elő.

Mi sem természetesebb, mint a kívánság, hogy a homokra ültetendő fenyőcseméinket az azonos feltételeket, életkörülményeket nyújtó homoki csemetékertjeinkben neveljük kiültetésre alkalmasakká. Tudjuk, hogy a homok fásításához rövid törzsű (10—15 cm) és hosszú gyökérzetű (legalább 30—35 cm) kétéves, magági csemetékre van szükségünk. A nem homokon nevelt csemeték rendesen ennél magasabb törzsűek s ha gyökérzetük el is éri a kívánt hosszúságot, a magas törzs táplálék- és főleg vízfogyasztása nem áll arányban a gyökérzet induló életlehetőségeivel s a csemete elpusztul. A homokon öntözéssel nevelt fenyőcsemete ennél is előnytelenebb gyökérzetet fejleszt, amely a naponta ismétlődő és a dolog természete szerint mindenkor csak felszínes öntözés eredményeként főleg oldalágakat terpeszt, elégtelenül hajszálgyökerekkel felszerelt, aránylag erőteljes törzsbe fut. Értelhető tehát a kívánság, amely a kérdés megoldását sürgeti. Az öntözés nélküli nevelt fenyőcsemeték a burgonya sorsára jutnak: az égetőre hevülő homok felszínes perzselése halálgyűrűt varázsol gyökfőjükre, amelynek biztos pusztulás a vége. Ez ellen sem az árnyalás, sem a leülepedő, leromló homok kétoldali letaposása nem jelent védelmet.

Bakkay László jutott először a gondolatra, hogy bugaci csemetékertjében a fenyő magvetését a szokásos koratavaszi időponttól eltérően augusztusra helyezze át. Tapasztalat szerint ez a hónap a legtöbbször esőtlen július után már jó néhány kiadós záporral öntözi a tikkadó homokot s néhány csúcs hőmérsékletű naptól eltekintve hűvösebb, vagy legalább is hűvösödő éjszakák bőségebb korareggeli harmathullástát biztosítja a kikelő fenyőcsemeték számára. Az első nyár kísérletezése biztató. Ahhoz azonban, hogy Bakkay László kezdeti vállalkozása szárba szökkenjen, eredményei közkincsé válhassanak, még több esztendő sorozatos kiértékelésére van szükség. Főleg pedig

arra, hogy az idej és a jövőre várható elégtelen fenyőmagtermésünket ismét kiadás maghozam váltsa fel, mely a kísérletek helyenkint várható eredménytelenségét is vállalhatóvá formálva szélesebb alapokra helyezését teszi lehetővé.

A XVIII. században *Malthus Tamás* állította fel hírhedtté vált tételét arról, hogy a növények, állatok létükért folytatott lankadatlan küzdelmében a hasznavehetetlennek bizonyuló változatoknak pusztulás a sorsa, mivel minden élőlényállandó igyekezte, hogy gyorsabban fejlődjön, mint a rendelkezésére álló tápanyag. Ennek alapján mindenkivel harcban áll és a fajon belül is ádáz küzdelem az egyed fennmaradásáért.

Malthus elméletét maga az élet cáfolta meg, amely a népesedés szaporodására a termelés fokozásával válaszolt.

Kétségtelen, hogy minden élő faj más fajok terhére és hátrányára él. Amíg az egy fajhoz tartozó összes egyedek a faj által elfoglalt terület maradéktalan megtartására, a faj felvirágoztatására, térhódítására, tehát egyedeinek számemelésére törekednek s így az egymással folytatott antagonista értelemben vett harcuk elképzelhetetlen, addig a gyakorlati élet tanít bennünket arra, hogy „ha egy bizonyos tényező másik kettőt károsan befolyásol, akkor ezt a kettőt, legalább is ideiglenesen, mindig egyesíteni lehet közös ellenségük ellen.”

Lüszenkónak ez a megállapítása vezetett el a modern szovjet agrobiológia alapvető tanításához, amely szerint az élőlények birodalmában nem beszélhetünk a fajon belül sem ádáz küzdelemről, sem egymás támogatásáról, viszont ezzel szemben kimutatható a fajok közötti harc és kölcsönös segélynyújtás ténye. Tőlünk függ, hogy ezt az adottságot javunkra fordítsuk és mindenkor a szakszempontok figyelembevételével megtaláljuk azt a két, vagy több fajtát, amelyet — legalább ideiglenesen — közös küzdelemre egyesíthetünk a mindenre elszánt, közös ellenség ellen.

A Szovjetunióban erre a felismerésre támaszkodik *Lüszenkónak* közismert, a steppe fásítása során bevezetett fészkes vetési eljárása, hogy t. i. a tölgy a főfa és cserjék, töltőfák, átmenetileg mezőgazdasági vetemények vállalják a segítséget nyújtó szövetséges szerepét a közös ellenség: a steppe szárazságot tűrő, elhatalmasodó fűnővényzetével szemben.

Nyugati határszélünkön furesa talajművelési eljárásan akad meg a szemünk. Minden tarlót bogárhátra szántanak s ha az erdőbe lépünk: szabályszerű hálózatban lecsapoló árkok rendszere állja az útunkat. A talaj felszíne alatt változó mélységben vízzáró réteg helyezkedik el s a tavaszi hóolvadás, vagy a nyári záporosók után a földárja feltörő víztömege kényszerít az említett óvintézkedésekre bennünket.

Hazánknak ez az a területe, ahol a vágás bevetésével, magról tudjuk leendő erdei fenyveseinket megalapítani. Még talajmunkára is alig van szükségünk s ha betartjuk a gyakorlat hármasszabályát s közvetlen a vágást követő tavaszon, teljes értékű televény felszínes felhorzsolásával, mindössze rászórással, takarás nélküli tömítéssel vetünk: a gaz, a gyom-

nővényzet első évi versenyének kikapcsolásával újulatunk fejlődésének első esztendejét biztosítottuk.

Már a további esztendőkből érezhetővé válik az összeboruló gyomnövény, a napsütés károssá váló jelentkezése és érdekes megfigyelésünk az egy fajhoz tartozó fenyőegyedek néma, de annál eredményesebb versenyét az idegen betolakodókkal szemben. Mint nagy, kerek díványpárnák emelkednek ki a gazból a zöld fenyőfoltok, igazolva a faj fölényét a legyőzött versenytárs fölött. Íme, *Lüszenko* elgondolása magyar változatban.

Kétségtelen, hogy az összehasonlítás nem tökéletes. A Szovjetunióban a fészkes vetést a steppefásítás nehéz problémájának megoldására használják, míg az előbb ismertetett fenyővetés kedvező tenyészfeltételek közt vezethet csupán eredményre. Ettől függetlenül mi is bevezettük *Lüszenko* rendszerét és az eltérő termőhelyi jelleg — főleg a talaj vízgazdálkodásában mutatkozó eltérésre való tekintettel — saját, eddigi módszereinkkel történő párhuzamos végrehajtásával kísérleti jelleget adhatunk neki mindaddig, míg hazai viszonyaink között helytállásáról számszerű adatokkal nem rendelkezünk. Az ország minden részén, minden tájváltozatán találkozunk alkalmazásával s különösen érdekes boristai homokfásításunk, amelyen a tölgyet az erdőfenyő váltotta fel. *Lüszenko* eljárása erősített meg bennünket abban az elhatározásunkban, hogy cserjeféleségeinknek megadjuk a polgárjogot s értékes tulajdonságaikat korszerű erdőművelési eljárásaink valóra váltásánál maradéktalanul a közösség hasznára fordítsuk.

Közismert az a hatalmas elgondolás, melylyel a folyamatban levő 15 éves fásítási terv során a szovjet mezőgazdaság természetvédelmét fogják biztosítani. A szántóföldeket védelmező rácsálózat a folyókat kísérő erdősávok rendszere, az országos, széltörő, védő erdősávok elhelyezkedése folyóiratok, színes plakátok ábrázolásairól mindannyiunk előtt ismeretes. Ez a rendszer képezi alapját a saját elgondolásainknak és a *Dokucsájev* Intézet több évtizedes tapasztalatgyűjteménye az indulópontunk, midőn az Alföldön végigszáguldó szelek erejét megtörni hivatott fapásztaink, védősávjaink megtervezéséhez fogunk.

A Szovjetunióban sikerrel végrehajtott és a 15 éves erdősítési terv szolgálatába állított, munkaerőt kímélő, munkaslétszámot felszabadító gépesítés mutatja számunkra is a járható utat, melyen haladva egyre érzékenyebben jelentkező munkaerőhiányunkat, az ipar szívóhatását módunkban áll kiegyensúlyozni.

A szovjet erdőgazdaság minden cselekvését, valamennyi üzemi ténykedését, az erdőrendezés mindent felölelő feladatát szabályozó törvényhozás szolgáltatja saját, új erdőtörvényünk mintaképét, melynek minden rendelkezése az egyéni érdek félreállításával a közösség érdekeit szolgálja majdan.

Beszámolóm végére értem. Nem tértem ki az erdőgazdasági termelés többi munkaterületére. Nem szóltam a talashasználat vonalán hasznosított számtalan újításunkról. Nem emlékez-

tem meg magáról az újító mozgalomról, amely mindannyi szovjet-példa követéséről számoltott volna be. Nem írtam a kétkezi dolgozóink munkáját könnyítő szociális fejlődésünkről és hallgattam az olyan lehetőségek kihasználásáról, amilyent például a keszkerágó-gumianyag termelése rejteget magában.

Mindössze ez volt keil még megemlékezni. Arról, hogy mi erdőművelők végre dolgozhatunk. Arról, hogy a fairtás, az erdők tarra-vágása, fatőkénk veszedelmes méreteket öltő leromlása, apadása helyett végre a fatöke tartalékolása, megtakarítása, az erdők rombolása helyét a sok-sok éves erdőítési hátralék törvényerejű, kötelező eltüntetése váltotta föl.

Hogy idáig eljutottunk: ezt is a Szovjetunió példaadásának, útmutatásának köszönhetjük.

Использование советского опыта в развитии лесохозяйства Венгрии. — Развитие биологической науки подтвердило превосходство материалистического направления в биологии над идеалистическим. Это на практике показывают также и те — устойчивые к засухам — сосновые насаждения на Венгерской низменности, которые приспособившись к постоянно повторяющимся внешним условиям, перенесли без сколько-нибудь значительного ущерба засухи прошлых годов. Оплодотворяющее влияние советских опытов сказывается также и в воспитании на песках — в качестве посадочного материала — хвойных пород, в венгерской разновидности метода Лысенко по гнездовой посадке леса, и в других отраслях лесохозяйственных работ, так например в составлении венгерского закона о лесах.

Expériences soviétiques au service de l'économie forestière hongroise. — Le développement de la science biologique a justifié la supériorité du matérialisme en face de la tendance idéaliste. Cette affirmation est démontrée dans la pratique par les peuplements des conifères habitués à la sécheresse de l'Alföld lesquels, par suite de la répétition continuelle des conditions extérieures de leur vie, ont survécu les dernières années très pauvre en précipité sans subir des dommages appréciables de dessèchement. Nous pouvons démontrer une influence fructueuse des expériences soviétiques sur la productivité de l'économie forestière hongroise dans les domaines suivants: culture des plants des conifères dans des sols sablonneux, procédé Lisenco de semis à nid dans sa variation hongroise ainsi que dans d'autres domaines nombreux de notre économie forestière de développement, comme p. ex. dans la construction de notre loi forestière future.

Sowjetische Erfahrungen im Dienste der ungarischen Forstwirtschaft. — Die Entwicklung der Biologie bewies die Überlegenheit des Materialismus der idealistischen Richtung gegenüber. Dies zeigen uns in der Praxis auch jene dürrfesten Kiefernbestände, die zufolge wiederholter Einwirkungen der äusseren Umstände ohne grössere Verluste den letzten, niederschlagsarmen Jahren standhielten. Die befruchtenden Erfahrungen der Forstwirtschaft der Sowjetunion fördern in hohem Masse die Kiefernplanzenzucht auf dem Sande, die Lissenko-schen Nestsaatversuche und andere Vorhaben des ung. Forstwesens, so auch ihre Gesetzgebung.

BEJÁRÓÖSVÉNYEK HÁLÓZATÁNAK TERVSZERŰ KIÉPÍTÉSE

Blickhardt József

(Eger)

634. 93:625. 72

Az Egri Erdőgazdasági N. V. különböző eredetű és kezelési erdőkből alakult ki. Az elődöktől nagyon kevés jó utat és bejáróösvényt örökölt. Tervszerűen s a mai szállítási elveknek megfelelően kiépített úthálózat nélkül korszerűen gazdálkodni nem lehet. A szükséges úthálózat pénzügyi és egyéb okok miatt csak fokozatosan épülhet ki. A leendő úthálózat alapját: a bejáróösvények hálózatának tervszerű kiépítését azonban rövid idő alatt végezhetjük el.

Nem műszaki cikk írása a célom. Ez a nálam sokkal hivatottabbak feladata. Célom csak az, hogy ehhez a nagyfontosságú, de eddig tudtommal eléggé még meg nem tárgyalt kérdéshez pár gyakorlati megjegyzést fűzzek.

A bejáróösvények általában 1.0 m koronaszélességű, tervszerűen és gondosan traszírozott s megépített gyalogutak.

Főcéljuk:

a) az erdőfeltárás; erdőművelési szempontból lehetővé teszik az eddig hozzáférhetetlen állományok állapotának, a természetes felújulások részleteinek, a talaj- és termőhelyi viszonyoknak, gondozásra szoruló fiatalosoknak részletes megismerését, tanulmányozását, a szükséges intézkedések megtételét, a kis erdő-részletekre való áttérést, az állományoknak a

számlálóüzemmóddhoz szükséges későbbi feltárást, stb.; termelési szempontból az elő- és főhasználatokra előírható erdőrészek részletes bejárását, megbecslését, széltörések felfedezését, a termelések könnyű ellenőrzését stb.; erdőrendezési szempontból az állományfelvételek, fabeecslések, felmérések könnyű elvégzését, stb.;

b) az erdővédelmi szolgálat megkönnyítése, sok esetben a lehetővé tétele, erdőkárak felfedezése, rovarkárak megfigyelése, erdőtüzek megközelítése, gyors eloltása, stb.;

c) általában a könnyű mozgás, tájékozódás, bejárás biztosítása a nehéz terepeken is a mai nál sokkal rövidebb idő alatt mindenki számára, akinek az erdőben hivatásszerű dolga van;

d) a termelt faanyagok (könnyebb választékok) közelítésének megkönnyítése, főleg télen kézi-szánnal;

e) a végleges úthálózat olcsó kiépítésének meggyorsítása; a bejáróösvények ugyanis koronaszélességük kifejlesztése után II., III. rangú erdei utakká válnak, sőt belőlük I. rangú út is kiépíthető;

f) a szónak igazi értelmében vett turisztika előmozdítása, fejlesztése, stb.;